

Forslag

til

Lov om ændring i lov om invalide- og folkepension.

(Om pension i udlandet).

Fremsat den 11. januar 1961 af *socialministeren*.

§ 1.

I lov nr. 238 af 10. juni 1960 om invalide- og folkepension, som ændret ved lov nr. 267 af 25. juni 1960 og lov nr. 373 af 29. oktober 1960, foretages følgende ændringer og tilføjelser:

Til § 1.

Til stk. 4 føjes som nyt punktum:

„Når ganske særlige omstændigheder taler derfor, kan socialministeren bestemme, at invalide- eller folkepension undtagelsesvis vil være at udbetale til en person, der efter at have fået tillagt pension, tager bopæl i udlandet.“

I stk. 5 indsættes efter ordene „eller dele af disse“ ordene „og med hensyn til danske statsborgere, som opholder sig i andre stater eller dele af disse“.

Til § 16.

Stk. 2 affattes således:

Stk. 2. Såfremt pension udbetales til en person, der flytter til udlandet, jfr. § 1, stk. 4 og 5, vil pensionen være at henføre til den kommune, der umiddelbart inden flytningen var opholdskommune for pågældende i henhold til stk. 1. Socialministeren kan fastsætte nærmere regler for pensionsudbetalingen.

§ 2.

Denne lov træder i kraft den 1. oktober 1961.

Bemærkninger til lovforslaget.

I rekommandation nr. 10/1959 har Nordisk Råd opfordret de nordiske lande til i samarbejde at tilvejebringe en ordning, hvorved den i artikel 4 i den mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige under 15. september 1956 indgåede konvention om social tryghed fastsatte karenstid på 5 år med hensyn til folkepension (alderspension) reduceres samtidig med, at der åbnes mulighed for, at en person, der har fået sådan pension i et nordisk land, kan bibeholde denne pension ved flytning til et andet nordisk land, indtil han opnår adgang til pension i sidstnævnte land.

Som begrundelse for det forslag, der ligger til grund for rekommandationen, er det anført, at et stigende antal statsborgere i forbindelse med det

fælles arbejdsmarked og den meget hyppige inter-skandinaviske ægteskabstiftelse kommer til at tilbringe en væsentlig part af deres liv i et andet nordisk land som statsborgere i dette land. I talrige tilfælde bliver den indflyttede boende i det nye land, også når han eller hun når den alder, hvor vedkommende erhverver ret til at oppebære folkepension. For mange gamle sker det, at de med årene rammes af en vis ensomhedsfølelse, deres slægt i opholdslandet har været begrænset, eller den nærmeste bekendtskabskreds dør. I sådanne tilfælde vil det være værdifuldt for de pågældende at kunne flytte tilbage til deres føde-land og medtage den folkepension, de hidtil har oppebåret i opholdslandet.